

FEBRUARIE 1933

Una din paginile ce se înscriu cu litere de aur în glorioasa istorie a mișcării muncitorești din țara noastră o constituie luptele ceferiștilor și petroliștilor din iarna lui 1933, organizate și conduse de Partidul Comunist Român. Au trecut de atunci 35 de ani, dar evenimentele din februarie vor rămâne vii pentru totdeauna.

Eroicele lupte de la atelierele C.F.R. Grivița din 15—16 februarie 1933 n-au fost întâmplătoare. Ele au fost expresia profundelor frământări sociale din perioada crizei economice din 1929—1933, frământări care au cuprins pături din cele mai largi ale populației. Ca să iasă din criza economică pe seama maselor muncitoare, burghezia a recurs la o serie de măsuri care au lovit greu în viața muncitorilor, țăranilor, funcționarilor publici, pensionarilor și altor pături sociale. La toate acestea se adaugă politica burgheziei și moșierimii de înfeudare a României față de monopolurile străine, de renunțare la suveranitatea și independența țării, fapt ce împingea țara spre dezastru economic. În aceste condiții grele, clasa muncitoare, care avea un conducător călit, partidul comunist, sufletul muncitorimii, s-a afirmat pe arena vieții politice ca cea mai înaintată clasă socială, prin-

cipala forță în lupta pentru salvagardarea drepturilor și libertăților democratice, pentru o viață mai bună a tuturor celor ce muncesc, pentru apărarea independenței și suveranității naționale.

În anii 1931—1932 și începutul lui 1933, s-au organizat o serie de acțiuni revendicative și puternice demonstrații ale muncitorilor ceferiști de la București, Cluj, Timișoara, Tg. Mureș, Galați, cuprinzând și pe cei din Brăila, Pașcani, Simeria, Sibiu și Dej. În același timp, au început acțiunile la rafinăriile „Orion”, „Unirea”, „Româno Americană”, „Astra Română” de pe Valea Prahovei și la alte întreprinderi din țară.

Întregul proletariat se unește în luptă cu ceferiștii și petroliștii împotriva burgheziei. În zilele ce au precedat singerosul 15—16 februarie au izbucnit greve de solidarizare în toată țara. A fost un moment de cea mai mare însemnătate în istoria poporului nostru, luptele din februarie 1933 fiind cea mai mare ripostă a proletariatului cunoscută în Europa după instaurarea regimului fascist în Germania.

(Continuare în pag. 3)

A

DE LA MONOXYLE LA NAVE DE MARE TONAJ

O incursiune în istoria șantierei navale aflate pe teritoriul țării noastre ne obligă să întorcem foile calendarului cu mai bine de 2000 de ani în urmă. Și asta fiindcă primele informații privind ambarcațiunile fluviale ale strămoșilor noștri ne-au fost transmise de către istoricul grec Arrian, care la rându-i și-a elaborat opera sa „Anabasis”, folosind scrierile generalului macedonean Ptolemeu fiul lui Lagos, aflat în solda lui Alexandru Macedon. Iată aceste câteva rânduri, desprinse din primul capitol al lucrării amintite, o sumară descriere a bătăliei purtate de pedestrii și călăreții macedoneni împotriva armatei getice orînduite pe malul stîng al Dunării.

„...Alexandru, retrăgînd corăbiile, hotărî să treacă Istrul împotriva getilor... El însuși se îmbarcă pe o corabie și porunci să se umple cu fin piele de cort și să se adune de prin ținut cît mai multe bărci (în textul original, denumite **monoxyle**, adică bărci scobite dintr-un singur trunchi de copac — N.R.), ce se găseau pe aici din belșug“.

O asemenea ambarcațiune primitivă, lungă de 6—7 metri și extrem de îngustă a fost descoperită în zilele noastre pe fundul lacului Căldărușani. În prezent, ea se găsește la Muzeul tehnic din Capitală.

Ei bine, în ce fel a evoluat în secolele următoare știința și pricepera constructorilor de nave fluviale și maritime?

Din păcate, în această privință, documentele istorice și relicvele arheologice strecurate prin ceața secolelor sînt mai mult decît sumare. Așa, de pildă, în veacurile XV și XVI sînt pomenite în mai multe rânduri celebrele pînzare moldovenești. Aceste vase, construite undeva lîngă Brăila, din lemn de stejar adus din codri Bucovinei, au fost, pare-se, mult apreciate de către negustorii orientului. O stampă, opera unui anonim, ne oferă o imagine ștersă despre ceea ce au însemnat cîndva pomenitele pînzare moldovenești.

Mai certe, mai cuprinzătoare, sînt informațiile ce ne parvin din secolul XVIII. Din cele cîteva însemnări sporadice, aparținînd, printre altele, consulului francez Peyssonel și consulului austriac Raich, știm astăzi că la Galați se construiau în mod curent vase comerciale de diferite tonaje, capabile să întreprindă curse lungi atît pe Dunăre cît și pe Marea Neagră. „Catarcele moldovenești — scrie Peyssonel — sînt tot atît de bune ca cele pe care noi le aducem din țările de miază-noapte“.

În secolul al XIX-lea și în primele decenii ale veacului nostru domnia regelui-abur, iar mai tîrziu inventarea motoarelor cu explozie au provo-

LIVIU MAIOR

(Continuare în pag. 4—5)

In portul Constanța

„Întreaga activitate de educație trebuie să sădească în inimile tineretului patriotismul socialist, dragostea față de patrie, hotărârea de a munci și lupta, de a-și pune întreaga pricepere în slujba înfloririi națiunii noastre socialiste, bunăstării poporului român“.

(Din cuvântarea tovarășului
NICOLAE CEAUȘESCU
la Consfătuirea pe țară a
activului Uniunii Tineretului
Comunist)

Am parcurs primele două serii de informări, pe luna decembrie 1967 și ianuarie 1968, asupra activității desfășurate de către căminele din raionul Rm. Vilcea de la Plenara C.C. al P.C.R. din 29 noiembrie — 1 decembrie 1967 care a stabilit o serie de măsuri pentru îmbunătățirea

muncii educative în rindul tineretului. Hotărârea adoptată cu acel prilej interesează în cel mai înalt grad și căminele culturale care au datoria să conlucreze cu organizațiile U.T.C. și să le dea tot sprijinul în desfășurarea muncii de educare și formare a tineretului.

Iată de ce, cercetind informările asupra activității culturale pe lunile amintite, am căutat cu predilecție manifestările menite să răspundă noilor cerințe spirituale și preferințelor tineretului, activitățile educativ-distractive, tonifiante, vicioase, agreabile.

PAGINA TINERETULUI

ÎN RAIONUL RÎMNICU VÎLCEA

DESPRE ȘI PENTRU MUNCĂ

Perioada 15 ianuarie — 20 februarie a.c. este dominată, în calendarul unităților agricole cooperatiste, de desfășurarea adunărilor generale, foruri care dezbate problemele esențiale ale dezvoltării c.a.p. Am căutat în informările căminelor culturale manifestări organizate, cit de cit, în întîmpinarea acestui eveniment de maximă importanță la debutul anului agricol. Am găsit extrem de puține. Erau în schimb frecvente diverse conferințe, sfaturi ale agronomului și alte modalități șablon „bune pentru oricînd“ dar nesensibile la situații speciale, la probleme acute.

Adunările generale pe brigăzi (desfășurate în decembrie trecut) și apoi cele pe întreaga unitate prezintă un interes major pentru satul cooperativizat. Aici, în adunarea generală, pe baza analizării lipsurilor și succeselor din anul precedent, se definește și se votează planul financiar și planul de producție. Consiliile de conducere ale c.a.p. pot oferi

în această perioadă date „de aur“ colectivelor de conferințari și textieri ai brigăzilor artistice, precum și celor ce organizează seriile de calcul sau concursurile „Cine știe câștigă“. Pentru aceasta însă trebuie să existe o strînsă legătură între căminul cultural și c.a.p., trebuie ca ele — sub îndrumarea comitetului raional și a uniunii raionale — să-și „acordeze“ planurile, să activeze la unison.

Căminul cultural este dator a organiza acțiuni menite să cultive la tinerii cooperatori și mecanizatori agricoli dragostea pentru meseria aleasă, atașamentul față de unitatea în care lucrează, dorința de a contribui mai din plin la înflorirea ei. Or, perioada adunărilor generale ar fi fost cea mai nimerită pentru asemenea manifestări care, în forme vii, atrăgătoare, să le fi vorbit tinerilor despre puterea economică, sarcinile de producție și căile de sporire a veniturilor cooperativei agricole.

Un număr tot mai mare de tineri lucrează în noile unități industriale vilcene — Întreprinderea „6 Martie“, Complexul de industrializare a lemnului, Uzinele de produse sodice Govora, Fabrica de conserve Riureni etc. Numai Combinatul chimic Rm. Vilcea, în curs de construire la sud de oraș, va reuni, în etapa finală, 5 500 de salariați, majoritatea tineri, care vor lucra în procese automatizate și mecanizate, ceea ce implică un nivel profesional ridicat. Mulți dintre acești tineri cu un larg orizont

spiritual, receptivi la fenomenul științific și cultural, locuiesc în sate. Urbanizați profesional, ei continuă să-și petreacă în mediul rural cea mai mare parte a timpului liber. Activității culturale trebuie să țină seama de exigențele lor, să desfășoare cu ei activități corespunzătoare.

În unele locuri din țară, tinerii au propus înființarea de cluburi ale electrotehnicianului, cerință legitimă și pentru muncitorul din uzină și pentru cel din atelierul anexă al cooperativei agricole sau pentru tractorist. Ideea ar putea găsi teren prielnic și în raionul Rm. Vilcea. O cerință imediată este însă extinderea la toate căminele culturale din raion a serilor de experiențe științifice, organizate pînă acum numai la Mihăilești, de prof. Dumitru Stănculescu. Fizica și chimia distractivă s-au dovedit prieteni buni ai tineretului veșnic însetat să cunoască. La fiecare școală generală și liceu există profesori de fizică și chimie. Cu pregătirea lor, dublată de o doză de fantezie, ei pot face din serile de experiențe spectacole captivante, incursiuni în labirintul tot mai explorat al tainelor lumii materiale. Spectator și statornici ai acestor seri de experiențe se pot constitui cu timpul în cercuri sau cluburi — al fizicianului, al chimistului, al electrotehnicianului etc. Astfel, frontul de pătrundere a științei la sate, susținut în prezent aproape numai de conferințele redactate la raion, se va lărgi considerabil.

INVITAȚIE LA DANS

În lupta împotriva monotoniei, a formelor de activitate greoaie, rigide, neantrenante, depășite, se organizează, între altele, tot mai multe seri culturale-distractive. Joile tineretului (ținute pe alocuri bilunar!) prevăd diverse jocuri și concursuri pentru cel mai bun

dansator, cel mai bun cîntăref, cea mai frumoasă ținută etc.

Tot mai multe cămine organizează simbăta și mai ales duminica, hore și baluri, fiind lăudabil efortul unor directori de a programa orchestre dintre cele mai bune. De pildă, formațiile artistice din Sălătrucele, Muierasca și Berislăvești prezintă spectacole gratuite pe scenele cluburilor din stațiunile balneo-climaterice, iar cluburile, la rîndul lor, imprimă orchestre de muzică ușoară căminelor din aceste comune.

În legătură cu organizarea de manifestări distractiv-creative, la Comitetul raional

U.T.C. ni s-a relatat că unii activiști culturali, îmbătrîniți mai mult sufletește decît trupeste, desfășoară o activitate monotona, șablonată, spre exemplu la Dănicei și Malaia. Alte cămine culturale sînt „triste“ din pricina unor neajunsuri de ordin material: la Bălcești, printr-o greșită planificare, au fost aduse scaune fixate în podea (care fuseseră destinate de fapt casei orașenești de cultură) și deci nu se pot organiza reuniuni dansante. Tinerii de acolo pleacă prin vecini, căminul lor rămînînd pustiu.

Din amintirile informări lipsesc inexplicabil auditiile mu-

zicale atît de frecventate de tineretul sătesc din alte raioane. Un picup și un fond de discuri care, cu o cheltuială modestă se poate îmbogăți treptat, sau un magnetofon acolo unde există, reprezintă toată zestrea materială cerută de o audiere organizată. Mai este nevoie de prezența unei persoane competente, respectiv profesorul de muzică, care să asigure acțiunii acest caracter organizat, pregătind cicluri pe epoci de creație, pe compozitori sau după alte criterii. Căminele culturale ar putea face schimb de discuri sau de benzi imprimare, după cum nict comitetului de cultură și

artă nu i-ar strica să aibă un fond al său, pe care l-ar putea distribui, așa cum procedează acum cu diafilmele. Directorul căminului din Buleta, Dumitru Virtej, vorbea despre un timid început de audii la un picup cu 52 de discuri și fără concursul profesorului de muzică. De ce să nu se apeleze la sprijinul calificat al acestuia și de ce căminul cultural să nu-și facă încet, încet o discotecă? Există toate condițiile pentru a se organiza nu numai audii muzicale, dar și veritabile cluburi ale melomanilor, așa cum au fost denumite ele de tineretul prahovean.

PE URMELE ISTORIEI

Pămîntul vilcean poartă la tot pasul semnele unui trecut glorios. La Cozia își doarme somnul marele Mircea, Bălceștii ne vorbesc despre cel care a fost sufletul revoluției de la '48.

Tineretul iubește acest pămînt din care răzbate glasul istoriei. Informările căminelor culturale consemnează numeroase seri de poezie, montaje literar-coregrafice și alte manifestări de acest fel închinat trecutului patriei și celor mai iluștri fii ai ei. Comisia raională pentru răspîndirea cunoștințelor a trimis la sate, pentru a doua jumătate a anului trecut, un set de diafilme „România în imagini“ și 57 de conferințe de istorie și economie politică, dintre care „Regiunea Argeș-orient 1970“, „România pe meridianele globului“ și „Să ne cunoaștem patria“ au întrunit cel mai numeros auditoriu.

A PREVENI RĂUL

Așa cum ne-a informat prim procurorul Titus Morega, în raion s-au petrecut, în ultimele luni, o serie de fapte ce dezvăluie subrezzenia morală a unor tineri. Recent, șase tineri șoferi au declanșat o încăierare groaznică în bufetul din Voineasa. Au fost arestați și îi așteaptă închisoarea corecțională. Un tânăr din Frîncești, Constantin Șerbănescu s-a urcat pe scena căminului cultu-

ral și a început să facă gesturi obscene. Pentru purtarea sa huliganică într-un lăcaș de cultură, a fost condamnat la doi ani și jumătate închisoare. Ioana Motronea, tînără mamă din Brezoi, și-a abandonat copilul și, înhăitîndu-se cu recidivista Paraschiva Tițu, s-a apucat de furturi la oraș. Deoarece este fără antecedente și are copil sub trei ani, intră în grație (a doua oară nu ar mai avea acest „noroc“). Tînărul Ilie Dăncilă, din Govora, a fost arestat pentru că a violat-o pe G. V. La cercelări, s-a constatat că e însurat și că a procedat la fel cu soția sa, scăpînd de pedeapsă prin căsătorie. Un alt monstru moral,

Radu Munteanu, promitea unor tineri de la sate diverse servicii și le siluia în pădurea Goranu.

Lista unor asemenea exemple este lungă și de cele mai multe ori fărâdelegile au ca punct de plecare beția. Se consumă prea multe băuturi alcoolice. Din relatările activiștilor culturali, sînt cămine unde reuniunile de dans nu se organizează de frica beșivilor sau se țin fără bufet. Așadar, alcoolul. Am căutat acest cuvînt (și însoțitoarele lui clasice: „Urmări nefaste“, „Efecte dăunătoare“) în informările venite de la cămine. Nu l-am găsit măcar o singură dată! Se pune întrebarea: ce fac medicii,

cum duc ei munca de lucație sanitară? Conferințele medicale erau ca și inexistente în aceste informări.

— Noi, juriștii, ne spunea prim procurorul Titus Morega, ne deplasăm la sate cu brigada științifică, ținem și conferințe, cînd e cazul judecăm procese la fața locului — dar intelectualii din sate, activiștii culturali, cadrele didactice, prea așteaptă totul de-a gata de la centru. Ei trebuie să intensifice activitatea de educare a tineretului în spiritul unei comportări corespunzătoare în societate, folosind în primul rînd materialul faptic din comunele lor, în conferințe, discuții libere, simpoioane. De

asemenea, dacă autoritatea tutelară din cadrul fiecărui sfat popular, acele colective din care fac parte profesori, medici, conducători de organizații obștești, și-ar face mai bine datoria, am avea mai puține neazuri cu minorii pe linie penală. Noi judecăm încălcarea legii. Căminul cultural o poate preveni. Iată ce trebuie să se înțeleagă.

Pagină redactată
de
Nicolae CULCEA

PERSPECTIVA VITICULTURII ÎN TREI JUDEȚE

Hotărârea Conferinței Naționale a partidului cu privire la organizarea administrativ-teritorială a țării asigură și posibilitatea de organizare a unei viticulturi științifice, unitare, standardizată pe bazine mari în cadrul unor unități teritoriale mai cuprinzătoare. Prin organizarea județelor se unesc în aceeași unitate teritorial-administrativă mai multe podgorii și centre viticole care se bucură de aceleași condiții de climă și sol.

Privind harta noii organizări teritoriale a Moldovei se constată că cele mai mari podgorii sint grupate în cadrul a trei județe: Vrancea, Vaslui și Iași. Fiecare județ va dispune de cite o stațiune experimentală cu specific viticol sau de cite un liceu de specialitate viticolă. Prin această organizare se va putea coordona în mod științific și unitar obținerea și standardizarea unor partizi mari de produse viti-vinicole, ca: struguri de masă, vinuri distilate etc., cu caracter potențial natural și cu necesarul satisfacerii consumului intern și exportului cu produse de aceeași calitate.

Astfel, județul Vrancea, va întruni toate podgoriile sub-carpaților de curbura, începând cu podgoria Ivești — Hanul Conache și Nicorești, (raionul Tecuci), Ruginesti — Pufești (raionul Adjud), Mărășești și Panciu (raionul Panciu), Odobesti și Cotești (raionul Focșani) și Timboesti și Dragosloveni (raionul Rm. Sărat). Toate aceste podgorii, care formează laolaltă cel mai mare bazin viticol al țării, deservite științific de Stațiunea experimentală viticolă Odobesti și asigurate cu cadre tehnice de către liceul viticol din aceeași localitate, pot fi coordonate, în activitatea lor, de un singur centru teritorial — județul Vrancea.

În Moldova de mijloc, dealurile și colinele Hușului, Vasluiului și Birladului se vor grupa într-o singură unitate teritorială, județul Vaslui. Aci, va intra podgoria Huși, cu vechi renume și tradiție, inserată pe dealurile din stînga Birladului și ale Prutului și noile podgorii Vaslui și Birlad de pe dealurile din dreapta Birladului. Întregul bazin este asigurat cu cadre tehnice de specialitate de către Liceul viticol Huși și deservit științific de către cadrele acestei instituții cu o binecunoscută bază experimentală și o valoroasă afirmație pe linie experimentală și de producție.

În nordul Moldovei, județul Iași intrunește podgoriile Iași, Bucium, Copou, Uricani (raionul Iași), Răducăneni, Bohotin și Moșna (raionul Huși) și Cotnari (raionul Hirlău) a căror coordonare științifică o face Stațiunea experimentală horti-viticolă Copou iar cu cadre de specialitate, Liceul horti-viticol Iași.

Noua organizare teritorială va permite nu numai ridicarea celor două mari podgorii Vaslui și Birlad la nivelul Hușului ci și „înfrățirea” lor prin împrumutarea unor valoroase tradiții și experiențe de cultură înaintată, de soiuri autohtone etc. Pro-dusele acestui bazin vor contribui la asigurarea piețelor orașelor Vaslui și Birlad cu struguri de masă, la obținerea unor partizi mari, omogeni, stabili calitativ, care să reprezinte specificul acestui bazin în schimburile comerciale interne și internaționale.

În viitorii ani, dealurile, colinele și flancurile acestora din dreapta și stînga Birladului, de la Huși la Vaslui și de la Vaslui la Birlad vor fi cultivate de via de vie pe suprafețe de mii de ha, care, prin covoare nesfârșit al teraselor viticole vor schimba înfățișarea și climatul regiunii aducînd în același timp

venituri bănești considerabile locuitorilor.

Un aport hotărîtor în îndeplinirea cu succes a acestor mărețe sarcini îl va avea și Liceul viticol Huși care pregătește cadre tehnice de specialitate și desfășoară o susținută activitate de cercetare științifică în cadrul fermei didactice și experimentale, avînd o veche și valoroasă experiență în această direcție. Cadrele didactice de la Liceul viticol Huși își vor spori eforturile pentru ridicarea și propășirea viticulturii în noul bazin viticol al județului Vaslui la nivelul cerințelor tehnice actuale, aducîndu-și întregul lor aport profesional, conștienți fiind că astfel servesc interesele prosperării patriei.

Prof. ing. A. D. TUDOSIE
Liceul viticol Huși

C.A.P. „16 Februarie” Seargea. Ing. Marin Olaru predă lecția despre combaterea dăunătorilor la cultura griului.

Foto: PETRE LAZĂRESCU

CA PE MOȘIA PERSONALĂ

Citim uneori în coloanele presei — cu un sentiment de jenă — despre cite un cetățean care încearcă să uite că există nu numai răspunderi părintești ci și filiale, despre frați care se eschivează, pasînd de la unul la altul datorita pe care o au de a îngriji o mamă în vîrstă... Există bineînțeles și asemenea jalnice excepții, dar nu acestea ne-au reținut atenția pentru rîndurile ce urmează. Cele pe care le semnalăm sînt de altă natură, este vorba de niște relații de serviciu, ele nu se pot înscrie pe același traiect dar, parcă gravitează pe undeva, pe o orbită apropiată.

Nu avem motive să ne indoim de faptul că tovarășul Eftimie Ștepanescu, directorul Stațiunii experimentale agricole Oradea, este un om care își îndeplinește cu corectitudine, probabil chiar cu multă dragoste obligațiile ce-i revin față de familia sa. Dar, de oarecare uscăciune sufletească sîntem totuși tentați să-l bănuim. Iată de ce:

La 14 decembrie 1967, Iuliane Feier, salariată a Stațiunii experimentale cu funcția de contabilă a cantinei, i se desface contractul de muncă. Motivul — desființarea cantinei. Decî, la prima vedere, caredeul pare explicabil. Să vedem însă și circumstanțele în care se desface acest contract de muncă. (Menționăm că nu despre temeiul legal — și acesta după cum se va vedea mai mult decît discutabil — ci în legătură cu implicațiile omeniești ale acestui act administrativ s-au născut aceste rînduri).

Stațiunea nu avea numai un post de contabil la recenț-desființata cantină, ci are un întreg serviciu de contabilitate. Or, fiind vorba de un salariat cu mare vechime în muncă (24 de ani dintre care 22 în funcții economice), aflat

FEBRUARIE 1933

(Urmare din pag. 1)

Importanța luptelor proletariatu-lui român e subliniată de numeroase articole și organizații muncitorești. „În această perioadă — se arăta într-un apel al Comitetului internațional al muncitorilor feroviari — lupta eroică a muncitorilor feroviari români este un semnal. Pentru muncitorii feroviari din toate țările, ea este dovada că forța clasei muncitoare este imensă și de neinvins atunci cînd este unită, avînd la bază fruntul unic revoluționar“.

Februarie 1933 s-a înscris așa-dar ca o pagină glorioasă nu numai în istoria poporului nostru, dar ocupă un loc de primă importanță în istoria muncitorilor din această perioadă. Cauza pentru care s-a luptat cu eroism demn de toată admirația și recunoștința a biruit asigurînd victoria deplină a socialismului în patria noastră. Ea însuflețește întregul popor în munca pe care o desfășoară pentru înlăturarea programului multilateral de dezvoltare a țării adoptat de Congresul al IX-lea al partidului, program care își propune sporirea neîncetată a avuției naționale, ridicarea bunăstării întregului popor. Munca însuflețită și plină de abnegație a lucrătorilor de la căile noastre ferate, contribuția pe care o aduc la continua înflorire a patriei noastre este demnă de

glorioasele lupte desfășurate cu 35 de ani în urmă. „Se poate spune, pe drept cuvînt, — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea rostită la consfățuirea activității de bază al lucrătorilor de la calea ferată — că tot ce s-a înlăturat în țara noastră, în toate marile combinate moderne, în uzinele și fabricile noi, în sutele de mii de apartamente, în școlile, spitalele și celelalte construcții social-culturale ridicate în anii socialismului, este încorporată și munca harnică și entuziasată a lucrătorilor din transporturi“.

O dată cu progresul realizat în țara noastră în toate sectoarele economiei naționale, în artă și cultură, în știință și tehnică, s-au dezvoltat și modernizat și transporturile pe căile ferate. Întărirea și modernizarea bazei materiale a căilor ferate a dus la sporirea volumului de transporturi la mărfuri și călători. O serie de măsuri au fost luate în direcția îmbunătățirii condițiilor de muncă, a salarizării și condițiilor de viață, măsuri care au găsit un larg ecou în rîndurile lucrătorilor de la calea ferată. Cartierul Grivița unde au avut loc luptele din februarie a devenit unul din cele mai moderne din Capitală. La toate acestea, ceferiștii, alături de toți oamenii muncii din țara noastră răspund cu hotărîre de a-și spori contribuția la opera măreață de ridicare a țării pe noi trepte ale progresului.

în preajma pensionării, era o obligație a instituției să-i caute un post. Și unde i-l putea căuta mai întîi decît la propria contabilitate? Poate că aici nu mai era nevoie de încă o persoană? (În care caz oricum era de preferat un om cu studii de specialitate și experiență ca Iuliana Feier altor salariați menținuți pe posturi). Dar, culmea, în aceeași perioadă este transferată pe un post de contabil înființat la serviciul Producție o foarte tinăra funcționară de la secția viticolă, Maria Negrău, elevă în clasa a X-a la seral.

Ce legătură au toate acestea cu cele scrise în primele rînduri? În momentul cînd i s-a desființat contractul de muncă, Iuliana Feier, mamă a trei copii, era însărcinată, în luna a șaptea. Chiar făcînd abstracție de rest — numai acest ultim argument este suficient pentru a demonstra atît ilegalitatea cit și lipsa de omenie a unei astfel de hotărîri. Numai această stare de lucruri și încă ar fi fost prea îndeașuns pentru ca mina tovarășului director Eftimie Ștepanescu să se înțeleagă cu o decizie respectivă. Se pare însă că în loc să se întîmple așa, gravitatea salariului a grăbit mina directorului stațiunii experimentale agricole. Cel puțin asta este concluzia logică ce se impune aflînd că una Beihe, i s-a desființat recent contractul de muncă în timp ce era în concediu de naștere, lucru întîmplat mai înainte și Aureliei Hesu. O concluzie la care au ajuns mai multe salariete ale stațiunii dintre care și M. Crăciun, însărcinată și dînsa, care se simte permanent „în pericol de a fi concediată“.

Dar cea mai urgentă și concretă concluzie care se impune este repunerea în drepturi a Iuliane Feier, precum și luarea de măsuri de către Consiliul agricol pentru ca asemenea abuzuri să nu se mai repete

VLADIMIR PANĂ

DRUM SPRE INIMILE OAMENILOR

O cifră și tainele pe care le ascundea m-au îndemnat să plec la Florești.

Aflasem la Cluj că, anul trecut, căminul cultural din această comună realizase venituri impresionante, de ordinul zecilor de mii.

Nu mă duceam într-o localitate necunoscută. Făcusem cunoștință cu așezarea și oamenii săi încă în tinerețe și Florești mi evocau amintiri și din viața culturală de demult. Cu decenii în urmă „Astra” avea aici o puternică organizație iar despre șezătorile și serbările ei se vorbea și la Cluj.

Am trecut pragul satului cu aceste amintiri și cu gândul la cei 80 000 de lei pe care îi obținuse lăcașul de cultură în 1967.

M-am oprit întâi la sediul unde avuseseră loc odinioară manifestările culturale. Localul cel vechi este destinat azi doar seratelor dansante ale tineretului și activității cercului de balet din localitate. Am întâlnit aici 20 de copii exersând mișcări de suplețe la barele de metal (exact ca la o școală de coregrafie), sub supravegherea lui Kurt Cerminski, coregraf din Cluj.

Deși era o seară obișnuită din cursul săptămânii, la sediul actual al căminului era multă lume. Într-o încăpăre, echipa de teatru repeta o nouă piesă „A doua moarte” de V. Muntean, iar replicile erau imprimate pe bandă de magnetofon pentru controlul și corectarea dicțiunii. În sala de audiții muzicale tinerii ascultau cele mai noi discuri iar pe scenă lucra cercul de acordeon condus de profesorul Ion Cosmăta. Am văzut și laboratorul cercului de foto înzestrat nu demult de către căminul cultural cu utilaj modern în valoare de 12 000 de lei. Cercul, înființat doar de câteva luni, a și realizat lucruri frumoase. Cu prilejul aniversării a 180 de ani de la înființarea școlii din localitate toate fotografiile pentru albume, expoziții etc. au fost lucrate de membrii cercului și s-au cheltuit doar 700 de lei în loc de câteva mii cât ar fi costat dacă le-ar fi comandat la o cooperativă.

În comuna cu 600 de aparate de radio, cu 200 de televizoare și 155 de abonamente la spectacolele Teatrului Național din Cluj, căminul cultural găsește drumul spre inimile și conștiința oamenilor exercitând o forță de atracție pentru toate virstele și categoriile de oameni.

La Florești, pentru realizarea unui venit de 80 000 de lei, din activitatea cultural-artistică, s-a investit inteligență, spirit de inventivitate și multă muncă. Majoritatea acțiunilor și manifestărilor culturale izvorăsc aici din preocupările oamenilor, vin în întâmpinarea gândurilor și năzuințelor lor spre cunoaștere și frumos.

Directorul căminului Mihai Sechei și cadrele didactice, care-l ajută, începând cu „decanul” lor de vîrstă profesorul Nicolae Olteanu, pensionat de la catedră nu însă și de la pupitrul de dirijor,

pină la tinerii învățători și profesori, studiază cu atenție cerințele spirituale ale sâtenilor și preocupările lor.

Din această cunoaștere s-a născut la Florești cursul de croit și cusut care funcționează cu trei clase și care cuprinde 150 de sâtenie (cursul a constituit și constituie o adevărată pepinieră pentru formațiile artistice din comună). De asemenea, școala tinerelor mame, condusă de medicul Carol Petrin, a stîrnit un viu ecou. La examenul care a avut loc de curînd au venit și medici din alte regiuni pentru a cunoaște felul de organizare și funcționare a acestui curs.

Studierea dorințelor tinerilor stă la originea reușitelor seri dansante, cu concursuri variate, cu interesante expuneri însoțite de proiectii, susținute de cercetători de la Filiala Academiei din Cluj, despre frumusețile patriei și ale regiunii. În sondarea interesului pentru anumite laturi ale științei și culturii își au sursa feluritele cercuri și clubul cinefil, în curs de organizare.

Am întâlnit la Florești o deosebită grijă pentru nivelul fiecărei manifestări. Există aici un dicton care a pătruns adînc în conștiința celor ce se ocupă de activitatea culturală. Sună așa: „Tot ce facem să fie cât mai instructiv, cât mai frumos și atrăgător”.

Exemple? Iată doar cîteva. Profesora de geografie Maria Cîrjescu, avînd de susținut o conferință cu titlul Ne mîndrim cu întreprinderile din Cluj, nu s-a mulțumit s-o întocmească numai pe baza materialelor apărute. S-a dus la Cluj, a vizitat o serie de întreprinderi (Technofrig, Libertatea etc.) și a realizat o conferință interesantă, apreciată de auditori. De asemenea, profesoara Ana Olteanu cînd a susținut o expunere despre irigații a prezentat ascultătorilor planșe și schițe științifice efectuate și preverbele schițelor în acest domeniu.

Căminul din Florești caută permanent căile prin care să asigure un etalon tot mai ridicat activității sale. Acesta este secretul marilor venituri pe care le realizează. Este adevărat că unele cursuri, mai ales cel de croitorie, aduc un venit frumos, dar încasări mari se obțin și din spectacole. La Florești, în afară de programele legate de aniversări, fiecare manifestare artistică este cu taxă de intrare. Și oamenii dau bucuroși bani să vadă o manifestare frumoasă. Nu s-a întimplat (afară doar de cîteva cazuri cînd echipe artistice din alte sate au prezentat programe slabe) ca în sală să rămînă locuri libere. Dar este adevărat că nici o formație, nici un artist amator n-ar urca pe scenă fără convingerea că au atîns cu programul respectiv un nivel artistic pe măsura gustului evoluat al populației din localitate.

I. RADU

Covor oltenesc

Familia Scarlat Canta intră în posesia diamantului negru în urma omorului făptuit de Chiriță Drăcea, slujitorul lor, asupra fratelui lui Scarlat, Grigore Canta. Zulnia Canta vrea să pună mina pe domnie dînd giuvaerul ca peșche turcilor. Încearcă să atragă și pe fata lor, Zoe, în planul său, dar aceasta împotrîvindu-se, sînt nevoiți s-o închidă în turnul Castelului. Scarlat și Zulnia înfiază în locul ei pe Ilinca lui Onofrei, cu gînd s-o folosească drept nadă, pe lângă diamant. La Castel e prezent însă Alexa Cerbu, logodnicul Ilincăi, intrat ca slujitor la porunca lui Neicu, căpetenia haiducilor. Zoe îi înmînează un răvaș ca Alexa să-l ducă la unchiul ei, Alexandru Canta, pentru ca acesta să ia cunoștință de planurile Zulniei, Alexandru sosește la Castel și cere să-i vadă nepoata. Ameziții de un praf strecurat de Zulnia în pahar, Zoe nu reușește să-i spună lui Alexandru pasul său. De-abia după ce acesta plecase Zoe își revine și, ajutată de Alexa, fuge călare din Castel, încercînd să-l ajungă din urmă pe unchiul său.

DIAMANTUL NEGRU

Roman de DUMITRU ALMAȘ

Desen de Nică PETRE

Desculță, Ilinca leși din odaie, pășind în virful picioarelor. Ascultă. O clipă, sforăiturile lui Scarlat Canta și trecu înainte. Dar se cutremură de spaimă, cînd, în iatacul stăpînei, auzi glasul lui Drăcea. Se ascunde după un dulap, așteptînd să i se potolească zbuciumul inimii.

Afară. Alexa și-a pierdut răbdarea. Dintr-un salt, se prinse de funia pe care coborise Zoe și se cățăra, ca un jder, pină la fereastra zăbreilită. Dar,

deodată, în virful turnului de miez-noapte, a țipat o bufniță, iar la marginea pădurii a sîrierat o mierlă, prelung și izvoditor de surururi de spaimă.

Alexa se răpezi la poartă. Izbi, cu pumnul, în străjer. Trase zăvorul. Și, șase umbre năvăliră în ograda Castelului.

— Patru, la ușa cea mare; doi în dreapta și în stînga, comandă Alexa. Urcă să descui.

Dar, parc-ar fi pîndit, de la grajduri,

de la cuhnii, străjile se treziră din somn:

— Săriți! Hoții! Hoții!...

Zarva cuprinse, fulgerător, întreg Castelul.

Îngrozită, Ilinca alergă pe culoare, pină în fața iatacului Zulniei.

Drăcea sări din pat, înșfăcă pistoalele, deschise o fereastră și porunci cu glas tunător:

— Zăvorăți porțile! Să-i prindem!...

Zulnia își pipăi medalionul de la gît, înșfăcă și ea două pistoale din panoplie și slobozi foc pe fereastra iatacului. Pocnetele zguduiră toate ungherele Castelului.

Singur, în iatacul său, Scarlat Canta bliuguia:

— Diaman — Diamantul!... Mi-l fură frate-meu... frate... Și dîrdii de frică și-și mușcă limba, pină leșină.

Îmbrăcînd, în mare grabă, halatul stăpînului, căpitanul Drăcea cobori în ograda. Încercuți de străji și de arnăuți, cei șase bărbați pătrunși în Castel se preară.

Izbind cu pumnii în fălcile celor prinși, Drăcea răcnea ca un zărghit:

— Legați-i și la beci, cu toții!

— Dar eu... încercă Alexa să scape.

— Mai ales tu, tartorul hoților! Tu i-ai adus, se propti căpitanul cu pumnii în fălcile flăcăului, izbind cu sete, răzbunînd niște umilinți mai vechi.

Pe fereastra zăbreilită din turn, spre marea ei nedumerire, Ilinca l-a văzut pe Alexa printre oamenii păziți de arnăuți. Și parcă întreg pămîntul a început să se învîrte. Stăpînindu-și spaima și durerea, a tras funia înapoi, pe fereastraică, a desnodat-o și-a așezat gratia le loc. A ascuns funia sub un dulap, s-a retras în cămăruța ei și-a așteptat, înfrigurată și plînsă.

Cu pistoalele în mînă, Drăcea a cercetat atelierul de fierărie: „...Bine că trăsurile-s neatîns...” s-a bucurat în sine și a trecut la grajd să vadă de nu s-a făcut vreo pagubă pe-acolo.

— Dormi, trîntore? s-a mîniat cînd a dat peste Chiper vizitiul. N-ai...

— Ba m-au trezit niște nebuni, au tras cu pistoalele.

— Ne-au călcat hoții!

— Hoții, la Castelul Cnezilor, unde străjuiește căpitanul Chiriță Drăcea?! Peste poate!

— Nu bănuiești ce-or fi vrut?

— Să-mi ia opincile și să miluească vreun boier cu ele... Bine c-am dormit încălțat.

— Clănțau afurisit!... L-am turnat și pe Alexa la beci! El a dat drumul haiducilor. Ocna-l mîncă!

— Nu cred.

— De ce?

— Pentru că nu s-a văzut femeie să lase voinic să piară. Și Alexa te cam întrece, dacă nu în vînjoșie, măcar în frumusețe, în istețime și bărbăție, căpitane!

— Taci, că-ți mut fălcile!

Cap. VI. Nu-i de-ajuns să fii puternic

Răsărea soarele în virful Ceahlăului, cutremurător de mareț și de strălucitor.

În ograda Castelului, slujitorii alergau după treburi, mai zoriți și mai tăcuți ca de obicei.

— Jupînița Zoe nu-i în turn! a intrat Călina în iatacul Zulniei, cu mare spaimă în glas.

— Cum se poate?

A alergat pe scări în sus. A ajuns în chilie. Întii o copleși uimirea; pe urmă o zgîlțiră pandaliile:

— Chiriță! căpitane Chiriță, a fugit nebuna! A fugit... a suspinat și a gemut, cu mare năduf și părere de rău. Apoi îndată s-a îngrozit: S-a dus la Alexandru! Drăcea, repede! Repede... Cinci punși, zece, dac-o ajungi din urmă. Alexandru, cînele! el mi-a trimis hoții. El a furat-o! Chiriță, dragă Chiriță, Zoe cunoaște taina diamantului negru. Dacă n-o prinzi, s-a dus tot visul nostru.

Fără nici o clipă de îngăimare, Chiriță Drăcea, cu doi arnăuți, a pornit, valvîrtej, spre Viișoara.

În beci, pătrundea o subțirică rază de lumină, pe un ochi de fereastră, în-

gust
cu t
ros.
cioar
il so
prin:
și-ar

—
pitar
cu be

—
nica

—
ca as

Cast
duce
tors
de di

s-a r

i-a s
cînd
pe-u
lema

Ci
opăr

Și, c
a ru
i-a c
mar

—
doba
nest.

În
lopa
pînc

—
afle
repe
part

de s
doar

A.
în t
tece
A
tirez
șoar

(Urmare din pag. 1)

cat schimbări structurale și în tehnica de lucru a constructorilor autohtoni de nave. Meșterii români, aflați pe șantierele navale de la Turnu Severin și Galați, au dovedit și în această perioadă multă iscusință, vapoarele construite aici evidențindu-se nu o dată prin calitatea și performanțele marcabile. Este vorba de vase de transport și remorhore fluviale de mic tonaj. Reamintim dintre acestea vasul de pasageri „Mihai Viteazu” construit la Tr. Severin și lansat în 1936.

...Și totuși meseria de a se reprezenta o meserie nouă. Spre această concluzie ajungem ușor făcând o simplă comparație între atelierele de construcții navale aflate până acum 23 de ani pe malul românesc al Dunării și șantierele navale ale prezentului. În locul atelierelor rudimentare, instalate în barăci și magherinițe insalubre au apărut modernele șantiere de la Galați, Brăila, Giurgiu, Oltenița și Tr. Severin. În aceste locuri, unde până acum două decenii se încheiau mici ambarcațiuni fluviale, constructorii contemporani lansează la apă motonave, cargouri, petroliere, pescadoare, vase de călători și remorhore de cele mai diverse tonaje, care înfruntă toate mărele și oceanele lumii.

Pentru creșterea capacității flotei noastre maritime, statul nostru a înființat Facultatea de construcții navale de pe lângă Institutul politehnic din Galați. Așa se face că, astăzi, pe șantierele navale ale patriei, avem în fiecare zece muncitori un inginer sau un tehnician.

Ei bine, oamenii aceștia care, în decursul anilor, au executat după proiecte originale cargouri de 4 500 tone și mineriere de 4 500 tone, au creat tradiție și prestigiu în vorbă meșterii necunoscute în țara noastră. În cele mai multe domenii ale activității lor, constructorii români au plecat practic de la zero.

La Oltenița, de pildă, în

urmă cu douăzeci de ani, șantierul naval era reprezentat prin câteva ateliere modeste găzduite în incinta unor barăci întunecoase. Se fabricau lotci și mici ambarcațiuni pescărești. Pe noul șantier creat în anii puterii populare au fost construite până la finele anului 1967 aproape 500 nave,

cherestele și cargouri frigorifice de 1 500—2 000 tone. La Galați, pe cel mai mare șantier naval al patriei, numărul navelor construite în ultimele două decenii trece de 430. Între acestea se numără 44 motonave de 2 000 de tone și cargouri moderne de 4 500 de tone. Un rezultat de presti-

vasele de mare tonaj sînt dotate cu instalații și aparatură modernă (pilot automat, sistem automat de semnalizare etc.) și sînt apte de a naviga în orice condiții meteorologice.

Privind în viitor. Flota maritimă și fluvială a României numără, evident, și multe nave construite pentru țara noastră în diferite întreprinderi navale din străinătate. Este cazul să amintim în această privință despre înzestrarea flotei noastre comerciale cu cele două pescadoare moderne „Constanța” și „Galați”. Aceste nave descarcă în fiecare an în portul Galaților mai de tone de pește. Alte vapoare de mare tonaj: un mineralier de 25 000 tone și petrolierul „Oltenia” (36 000 tone), plecat de curînd în prima lui cursă.

Creșterea în perioada cincinalului a capacității flotei maritime cu 420 000 tone și continua înzestrare a flotei fluviale — așa cum prevăd directivele Congresului al IX-lea al P.C.R. — reprezintă în principal sarcina șantierele navale ale României. În acest scop se execută pretutindeni lucrări de sistematizare și dezvoltare a șantierele existente. În 1972, de pildă, ritmul anual de construcție a navelor, pe șantierul naval din Galați, va fi de 10 cargouri de 4 500 tone și patru nave de cîte 10 000—12 000 tone.

O creștere sensibilă a calităților și performanțelor de ordin tehnic.

Tovarășul ing. Nicolae Ocănoia, director tehnic în Ministerul Transporturilor, ne face în această privință două precizări :

— E vorba de mărirea puterii de propulsie a motorului în scopul mării vitezei. Trebuie să ajungem la o reducere substanțială a ritmului de marș. În al doilea rînd, constructorii noștri sînt datori să reducă ciclul de fabricație al vapoarelor. Vasele noastre vor trebui să fie competitive și din acest punct de vedere pe piața mondială. Avem muncitori, tehnicieni și ingineri de înaltă calificare. Victoria este tocmai de aceea prescrisă.

DE LA MONOXYLE LA NAVE DE MARE TONAJ

mari și mici, de cea mai variată gamă: motonave de 2 000 tone, vase fluviale de pasageri („Carpați” și „Oltenița”), remorhore, pescadoare, drage fluviale și maritime, șlepuri, ambarcațiuni pentru călătorii de agrement. Aici s-au născut cunoscutele spărgătoare de gheață, frații gemeni „Voinicul” și „Viteazul”, mîndria constructorilor din Oltenița. În viitor? Amenajările ce se execută în prezent pe șantier, vor oferi posibilitatea de a se construi și la Oltenița motonave de 5 000 tone. Primul dintre acestea a fost lansat de curînd la apă.

La uzinele mecanice din Tr. Severin se fabrică motonave de 2 000 de tone, cargouri de 1 500 tone pentru transportul

giu: mineralierul „Petroșani”, aflat în probă de marș, și care însumează o capacitate de 12 500 tone.

— La asemenea rezultate — ne spune tovarășul ing. Ștefan Drugescu, directorul tehnic al șantierului — am ajuns treptat prin muncă și studiu temeinic, prin continua preocupare a colectivului nostru de a găsi și traduce procedee tehnologice eficiente. O primă victorie a șantierului nostru a fost introducerea metodei de construire a vapoarelor din secții și bloc-secții, încheiate prin sudură, separat. Un alt factor: reinnoirea continuă a utlajului. Un exemplu: debitoria automată prin comandă electronică după clișeu. Trebuie să mai adăugăm că toate

aruncat într-o ripă. Noroc că nu era prea adîncă. S-a ales doar cu cîteva zgîrieturi. Răcnea totuși cumplit de furioasă :

— Slurgoiule ! Suflet de tîrfă ! Nelegiuitule ! Ucigașule ! Te sfișii cu dinții ! Fericit c-o are în mînă, Drăcea a tîrît-o în ograda unei bătrîne :

— Oblojește-i rînilă, babo ! Și descîntă-i de zărghială. Un galben dac-o tîmăduiești.

Țipenie de om nu mișca prier ograda Castelului, în amiază aceea luminoasă și caldă de iulie. Slujitorii se aflau la masă. În iatacul ei, Zulnia așeza cu mare grijă lucruri în sîpete ferecate. Scarlat Canta sforăia pe o sofa, la umbră. De trei ceasuri Ilinca descilcea buchile pe ceaslov, îndrumată de călugărul Varlam.

— N-am avut nicidecum un școlar așa de isteț, o lăuda călugărul, gîtindu-se de plecare. Al deprins toate buchile și le culegi bine în cuvinte.

Bucuroasă, Ilinca l-a călăuzit pînă la poartă. A intrat apoi la cuhnii, a pregătit, repede, un pachet și strecurîndu-se, tiptil, pe lângă ferestruica beciului l-a aruncat înăuntru. A căzut lîngă zid, cu huet scurt. Haiducii au înmormurit. Ursu a ridicat pachetul de jos, l-a dezlegat și a gemut :

— O cutie ! Incetel cu incetel, în acea amiază de vară, Alexa Ursu și Neicu au pilit mai mult de jumătate de gratie, fără să-i simtă careva din orgada Castelului.

— Restul rupem, la noapte, a scrișnit Ursu, arătîndu-și pumnii uriași.

— Cunosc o poartă de taină, a adăugat Alexa, încurajîndu-i.

Un uliu sperie cîrdul de rațe din ograda bătrînei unde Zoe sta întinsă pe prispă. Drăcea se uită la soare.

— Ptiu ! stupi și mormăi înciudat, grîind către sine : de douăzeci și patru de ceasuri mă ține afurisita asta aici. O face pe moarta și n-are nici pe dracu. Se apropie de Zoe, și-i vorbi de sus, umflat și grozav :

— Dacă n-ai fi apucată, dac-ai vedea

DIMITRIE STAN

Devotat continuator al tradiției corale din Banat, regretatul profesor și dirijor Dimitrie Stan, mîcîrin artistice de amatori din țara noastră, ne-a părăsit după o îndelungată și rodnică activitate pe țărimul artei muzicale. Om cu o deosebită sensibilitate, înzestrat cu o mare putere de muncă, receptiv la tot ceea ce este frumos și valoros în universul folclorului nostru, Dimitrie Stan a condus cu multă competență, dragoste și pasiune renumita formație corală din Lugoj, care, mai bine de 30 de ani, sub bagheta sa, a ținut mereu aprinsă flacăra artei corale românești.

Cunoscîndu-l în diferite împrejurări, am fost întotdeauna impresionat de stîmă și căldura cu care era înconjurat ; ele veneau dintr-o mare noblete sufletească ce cucerea pe cei care se găseau în preajma lui, pe toți cei care au avut bucuria să-l cunoască.

Pentru meritele sale deosebite a fost distins cu titlul de Artist emerit, cu ordine și medalii ale Republicii Socialiste România.

Moartea sa constituie o grea pierdere nu numai pentru cei ce l-au cunoscut, prețuit și iubit, ci pentru întreaga noastră mișcare muzicală de amatori.

MIRCEA NEAGU
compozitor

ntre un om, dar zăbreilit le de fier negru, zgrumțu-i funii, de mîini și de picii tăceau, încruntați. Toți e Alexa, inovat c-au fost repede și mai ușor decît uit.

rept : te-a cumpărat că-va ? l-a întrebat Ceterașu, ratjocură în glas.

zic că ți-ai vîndut logod-o stăpîna, Neicre, fîrtate. și năting să crezi fîgadă

! Plănuisem s-o scot din a diameant.

ă dupleci în treburi hai-a pierit, gata ! și-a înivirile cu scîrbă și mînie

ă măcar tu, Ceterașule ! a, coborînd glasul.

indupleci cu miolăituri lăcu. Ursu îl încuviința fă-l strivește cu pumnii ca de usturoi în scăfiță de

ae, Alexa a stat nevolnic, ad în el furie și putere. o o sfortare neînchipuită, a de la mîini. Fără cuvînt, și pe ceilalți, pe rînd, în

zidurile astea nu le putem pîră, a arătat Neicu aceeași pîră.

ei doi arnăuți, Drăcea gate. Numai cînd întîlni un ași domoli galopul și polului :

is tîlharii lui Neicu ! Se ul Cnezilor. Du-i la ocnă, și ! urlă și gonî mai de ișoara. Calul i se abise r pe obraji îi curgea su-

soțitori rămăseseră mult toate că singeraseră pînămplîntînd pîntenii.

de Zoe aproape de mănăs-, la marginea satului Vii-înd s-o prîndă, fata s-a

MAGAZIN

UN MUZEU ÎNTR-O DUMBRAVĂ

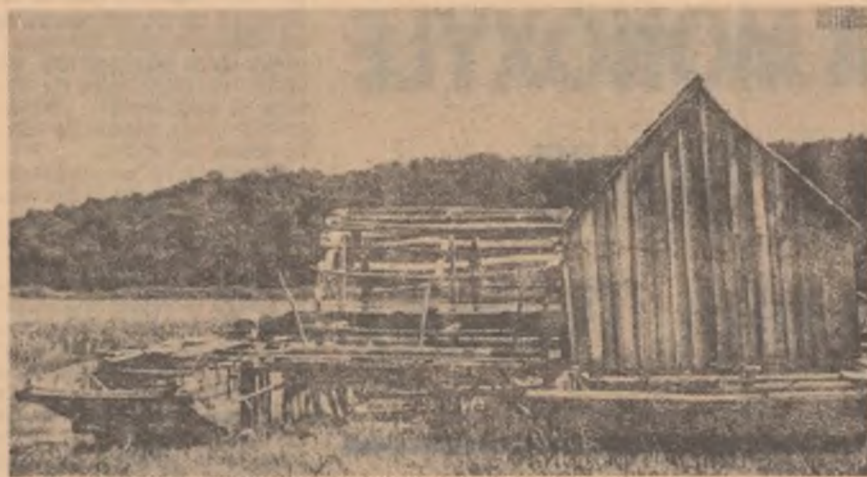
Cindrelul, la cota 2245 de metri, este unul dintre cele mai înalte vârfuri alpine din Carpații românești. Măreția i-o cîntă Cibinul, în rostogoliri repezi pe lespezi de piatră, în cotiri măiestre pe după stînci robuste, în unduiri line la umbră de pădure deasă, unde se odihnește în socuri largi, înainte de alte călătorii prin lume.

Adevărul este că Cibinul, lung de 80 de kilometri, mai înainte de a se înfrăți cu Oltul, se înfrățește cu omul, ajutîndu-i să pună în mișcare mecanisme simple sau complicate, să-și ușureze munca și să-și sporească bunurile. Pe malurile riului s-au infiripat, din vechime, puzderie de ateliere, mori, darace, aducînd din timpuri străbune meșteșuguri tradiționale, pe care omul — stăpînul naturii — le-a perfecționat cu inteligență. Construcțiile, din birne, din piatră sau din cărămidă, deveneau tot mai impunătoare, tot mai semețe o dată cu sporirea apelor argintii, a albiei ce străbate Dumbrava sibiană.

Multe creații ale vremii erau sortite uitării, anulate de procesul promovării industriilor de amploare, puse în funcțiune de energii electrice și ca'orice inegalate, de mașini în stare să urnească giganți din inerție. Dar omul n-a putut să uite, și nu uită că odinioară apa, vîntul, elementele naturii i-au dat primul ajutor salvator în eliminarea consumului fizic de forță, că mecanismele inventate de el, mijloace de muncă ce l-au însoțit peste secole, devenite prin firea lucrurilor perimate, nu pot fi renegate, ci transformate în piese demne de stimă, de cinstire, de amintiri. Și chiar așa s-a și întimplat în Dumbravă, la Sibiu, pe Cibin, unde a luat ființă o instituție unică în lume, întinsă pe-o suprafață de 40 hectare: Muzeul tehnicii populare. Cele 32 de unități ale sale, joagăre, mori de apă și de vînt, pive și darace, aduse din-spre Cindrel și dinspre alte colțuri de țară, din Podișul Transilvaniei, din Banat, din Muntenia, din Dobrogea și din Moldova, stau la dispoziția publicului larg. O realizare de seamă, un gest nobil, de respect și de prețuire pentru tot ce ne-au lăsat străbunii. Și mai ales un document în stare să vorbească peste timp, peste veacuri, de spiritul viu, întreprinzător al unui popor destoinic, mereu inovator, mereu creator de util, de frumos.

ȘTEFAN GHEORGHIU

Turnul lui Ștefan — monument istoric din Baia Mare.

Vedere de ansamblu a unei mori plutitoare de pe Olt, din satul Munteni, regiunea Argeș, moară ce se află în Muzeul tehnicii populare din Dumbrava Sibiului.

SFATUL MEDICULUI

De ce răgușim?

Răgușeala este o schimbare a timbrului vocii mai des întilnită în lunile reci ale anului și care apare atît la adulți cît și la copii, datorită unor numeroase cauze.

Frecvent ea este urmarea unei inflamații, prin răceală, atît a corzilor vocale (organele vocii) cît și a nervului care enervează mușchii locali. În acest caz, răgușeala este însoțită de înțepături, usturimi, gîdilituri și chiar dureri la nivelul laringelui, tuse și greutate la respirat. Totalitatea acestor semne de la nivelul laringelui alcătuiesc boala numită *laringită acută*. Gripa, amigdalita, difteria și bolile infecto-contagioase sînt cele mai frecvente cauze ale îmbolnăvirii laringelui.

De obicei, o răgușeală simplă, necomplicată, dispăre după 10—12 zile de tratament corect.

Răgușeala din laringita acută, produsă de răceală, se tratează prin repaus vocal, regim alimentar fără condimente (piper, ardei, boia) și fără treceri de la fierbinte la rece și invers (atenție consumatorilor de țuică și vin fierț!) De asemenea, se mai recomandă a se face dezinfectia nasului și a faringelui cu Fedrocaină (cite 3—4 picături în fiecare nară), inhalatii cu ceai de mușețel (cît cuprînd o dată patru degete ale mîinii — la 1/2 kg. apă), punîndu-se totodată în jurul gîtului și comprese la temperatura camerei ușor alcoolizate (cirpe curate înmuiate în apă caldă și stropite cu spirt sanitar sau chiar drojdie).

Răgușeala din cursul unor boli infecto-contagioase cere în tratamentul său și folosirea antibioticelor, îndeosebi a cloranfenicolului, dar aceasta este treaba medicului.

Tratarea incompletă a laringitelor ca și abuzul de condimente, băuturi alcoolice, alimente prea fierbinți sau prea reci, variațiile mari de temperatură, efortul vocal, regim alimentar slab duc la agravarea bolii. De asemenea, tratarea incompletă a unor boli ale aparatului respirator duc la stabilizarea unor laringite cronice, însoțite de răgușeală.

Dar se mai citează și cazuri cînd existența unui polip pe o coardă vocală sau o tumoretă pe regiunea vecină, să producă răgușeală. Iată de ce este necesar ca ori de cîte ori este vorba de o răgușeală să consultăm neapărat medicul specialist O.R.L.-ist care să ne indice tratamentul cel mai potrivit.

Dr. GH. M. GHEORGHE

CURIOZITĂȚI

Copaci - luminări

În regiunea Canalului Panama cresc niște copaci interesanți. Fructele lor, nu prea mari, care conțin un procent considerabil de grăsime sînt asemănătoare cu niște luminări. Localnicii le-au găsit o utilizare originală. Ei introduc în mijlocul fructului un fitil, și seara îl aprind. O asemenea „luminare” poate arde timp de 4—5 ore. Spre deosebire însă de luminările obișnuite, acestea nu fumegă.

Vrabie melomană

Ceasornicarul Teplițki din Odesa a găsit pe stradă o vrabie zgribulită de frig, aproape înghețată. A luat-o acasă, a încălzit-o și i-a dat să mănînce. Păsărica și-a revenit și nu a mai vrut să se despartă de salvatorul ei. Zilnic, ea face o plimbare pe afară, după care se întoarce în atelierul ceasornicarului. Îi place să-l asculte pe Teplițki cîntînd la vioară, să asculte muzica transmisă la radio și să se încălzească lîngă radiatorul electric.

Cînd vrea să asculte muzică, vrabia se așează pe aparatul de radio și ciocănește în el cu ciocul.

Teplițki a reușit să dresze pasărea, care, la ordinul lui, se așează pe masă, pe umărul lui, în palmă, execută diferite exerciții simple. Cînd i se spune „Borka, cîntă ceva!” ea începe să ciripească.

Cuvinte încrucișate ● ZILE DE IARNĂ ●

ORIZONTAL : 1. În aceste zile pregătesc răsadnițele pentru legumele timpurii. 2. Întîlniri tradiționale din serile lungi de iarnă — Zăpadă. 3. Numele popular al unei luni de iarnă — Se prînd iarna la copcă. 4. Marin Nicoară — Scîpire — Nu s-a întors! 5. A exprima o părere — Ion Horea — A împodobî. 6. Participanți activi la manifestările organizate de căminul cultural — Pronume — Elena Petrescu. 7. A! — Iarna îngheață — Deschizătură prin care iese fumul la casele țărănești (pl.). 8. A lovi mingea cu piciorul — Pe el se proiectează filmele — Pronume. 9. Servește la păstrarea unor cantități mari de produse agricole — E bun și jumări — Riv în R. P. Ungară. 10. Localitate în Japonia — Bunul gospodar o face vara. 11. Cal dobrogean — Se găsese și în Soare — Se înfășoară iarna cu fularul. 12. Locuitor dintr-o regiune din Ardeal — Fost mare magazin în București — Întrebare. 13. Vechi monezi turcești — Ele ne asigură trufandalele. 14. Munți de zăpadă — Veșmintul iernii.

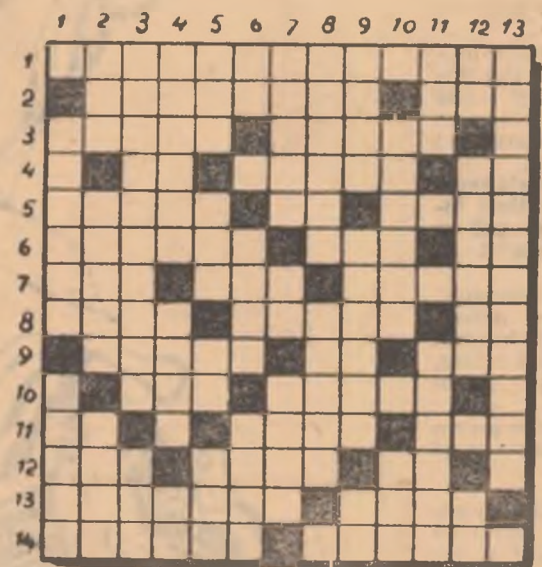
VERTICAL : 1. Loc preferat iarna de copii — Lăcaș de cultură la sate. 2. Est-sud-est — Temperatura sub zero grade — A mărunți! 3. Încolțire — Volum. 4. Reguli — ...ca zăpada — Pronume. 5.

Fruct — A existat și una glaciară — Se adăpostesc pe timpul iernii în saivane — Așezare rurală. 6. Spetează — Oraș în Spania — Mic orificiu pe suprafața pielii (pe). 7. Se dau pe gheață sau merg la sântuș — E greu de găsit în carul cu fin — Cele de iarnă sînt mai prielnice activității culturale. 8. Se ascund iarna... sub căciulă — Iarna nu prea se vede pe drumuri. 9. Bară așezată între stîlpii unei balustrade — S-așază în

jurul mesei — Se pune pe cal. 10. Ingrămădire mare de zăpadă — Căna. 11. Lac în Suedia — A amorți de frig. 12. Notă muzicală — În aceste zile de iarnă se repară și se pregătesc în vederea campaniei agricole de primăvară — Edile (abr.). 13. Titlul unei cunoscute poezii de George Coșbuc (3 cuv.)!

ADAM STOICA

Cuvinte mai puțin cunoscute: DEL, EBI, IPEZ, ONI.

Dezlegarea jocului „AGRICOLE” de prof. Gh. Oancea, publicat în nr. 3 (1044) din 18 ianuarie 1968.

1. Reparat — Grăunt. 2. Orășel — Tractor. 3. Derogare — Suite. 4. N. — Clemență — Lai. 5. Ileana — Iarbă — E. 6. Calme — Osii — Jar. 7. Anaerob — A — Teji. 8. Urnă — Lz — Ae — Ts. 9. Irit — Tovarăși. 10. Ni — Economist — S. 11. E — A — An — Ne — Cost. 12. Legume și fructe. 13. Averi — Ara — Ra — P. 14. Țărâtime — Dijmă.

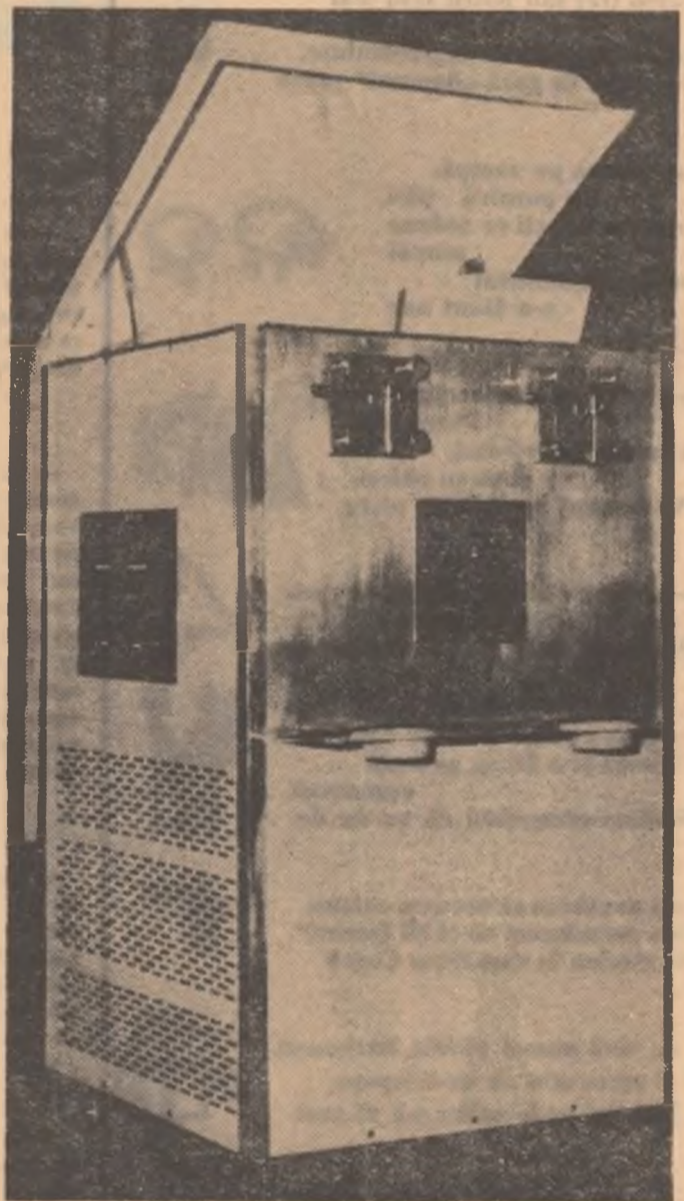

UN SFAT
UTIL:
ECONOMISIȚI
LA
CEC

I. I. S.
„Frigocom”
BUCUREȘTI

Str. Sergent Nutu Ion Nr. 2, raionul V. I. Lenin, telefon
31 60 00.

produce:

- utilaje comerciale frigorifere
- vitrine, dulapuri și camere demontabile frigorifice
- utilaje de mecanizarea nuncii a unităților comerciale
- mașini de rișnit cafea
- transpalete
- cărucioare
- baruri speciale, mașini de fabricat înghețată.

I. I. S.
„Filatura și Tesătoria Trainica”
PUCIOASA

Rn. Tirgoviște, reg. Ploiești, telef. 16

produce

și livrează unităților de stat și cooperatiste pe bază de contracte, comenzi și repartiții, orice cantitate de prelată specială pentru corturi și camioane. Fir 2,4 cînepă pieptănată

Specialiști, tehnicieni și crescători de animale din fermele întreprinderilor agricole de stat din cooperativele agricole de producție!

O dată cu buna îngrijire a efectivelor de animale și păsări este necesar să preveniți și să combateți îmbolnăvirile.

În acest scop, puteți procura produse biologice și medicamente de la filialele regionale, farmaciile veterinare și

depozitele raionale ale Direcției generale de Aprovizionare Tehnico-Materială din Consiliul Superior al Agriculturii, precum și de la circumscripțiile sanitar-veterinare, cu plata în numerar sau prin virament.

SATIRĂ ȘI UMOR

DINU CORCODUȘ

La un C.A.P. căruța se cam poticnea.
Președinte: Dinu. Om deștept cînd vrea

Însă, din păcate, trage la

Din pricina asta greu la cap o scoate
Și-n gospodărie treburile toate
Nu merg ele bine; nu merg ca pe

Cu vreo trei sau patru luni mai înainte,
Cînd sosiră sacii cu îngrășăminte.
I-a uitat în gară „domnul” preșe

Și-au rămas pe rampă.
Se porniră ploii,
Se-nmulară sacii ce ședeau purcoi
Iar îngrășămintul s-a făcut nor

Avea șeful gării purceluși vreo trei.
Tot scurmînd noroiul,
cum au obicei,
Au crescut porceii cît niște

S-a-ngrășat cocoșul șefului de gară
Că nici pe ulucă nu poate să sară
Și, cu el, doar struțul dacă se com

Face-acum găina oul cît dovleacul.
A crescut și-n Dinu, precum
cozonacul,
Spaima-ntemeiată că va da de

Toată nopticica se suceau culcuș:
„Vine cercetarea; să te ții frecuș!”
Se gindea în sine Dinu Corco

„E de vină numai ploaia, buclucașa.
„Încă nu se știe cît va fi ispașa.
„Hei, pe unde naiba am să scot

Poate o să poarte Dinu alte straie
Dar un lucru-i sigur: că de-atîta ploaie
Va intra la apă, însă nu în

FLORIN IORDĂCHESCU

DIPLOMA

Lui Mircea Crețu, pădurar din comuna Ciocani, i se spusese că învățătorul Neculai Abaza din Coroești are un mijloc de examinare ultrarapid. Așa că neavînd timp de pierdut i s-a adresat lui Abaza.

— Vreau să urmez școala de pădurari silvici.

— Foarte frumos! O veche zicală spune: „Ai carte, ai parte”.

— Tocmai asta e: n-am parte de o diplomă că am terminat școala generală. Cu cinci clase cite le-am făcut, nu mă primește la școala de pădurari. Și pentru 2—3 ani de carte, să nu am parte de un salariu mai mare?

Abaza i-a dat dreptate. Pentru o diplomă nu se poate închide viitorul unui om. Așa că s-a hotărît să-i facă rost de una.

— Dar, a pus el o condiție, trebuie să mă înțelegi și pe mine. Eu sînt un om corect — fără examen nu pot să-ți dau diploma.

Pe loc s-a desfășurat examinarea. Comisia era formată din învățătorul Neculai Abaza.

— Să începem cu matematica. Dacă ai în buzunar patru sute de lei și îmi dai mie jumătate, cu cît mai rămii?

— Cu 200, răspunse Crețu prompt și vesel că a scăpat destul de ieftin.

— Numai cu 150, că mai trebuie și bani de timbre.

a NEC DO TE

Soția unui poet „modern” povestește unei prietene:

— În timp ce soțul meu scrie, eu pregătesc prînzul. Apoi fiecare se străduiește să ghicească ce anume a vrut să realizeze celălalt.

— Cel mai frumos compliment pe care l-am primit în cursul carierei mele — a declarat scriitorul William Faulkner — mi l-a făcut un cititor scoțian. Acesta mi-a spus: „Ultimul dumneavoastră roman mi-a plăcut atît de mult încît eram cît pe ce să-l cumpăr”.

— Dumneavoastră insistați deci ca după moarte să vi se facă autopsie?

— Da. Vreau și eu să știu în cele din urmă din ce cauză am murit.

Soția: Tare n-aș vrea să mergem la nuntă la Ionete.

Soțul: Nici eu nu m-aș duce! Dar gîndește-te cît s-ar bucura dacă nu ne-am duce..

Soția: Ai dreptate Haidem.

— Măi, Mario, mi s-a acrit de-atîta omletă! Aș minca niște smîntînă cu mămăliguță...
— Transferă-te la ferma de veci!

VULPILE PĂCĂLITE

Cică luîndu-se după miros, vulpea din poveste a dat de urma unui car cu pește ce trecea pe un drum de țară. S-a apropiat tiptil-tiptil și dintr-un salt acrobatic s-a văzut pe un covor de solzi. Cum să pună laba pe această comoară aromată? Nici un povestitor, nici un fabulist n-a cutezat să acuze vulpea de lipsă de ingeniozitate. Viclenia ei nu s-a dezmințit nici de astă dată: ea a început să arunce peștii în drum, apoi a sărit jos și i-a cules.

Pornind de la acest precedent cunoscut pînă și de copii, Ion Tămianu și Simion Lujanschi, din comuna Modelu, s-au urcat într-o barcă și au vîslit pe canalul Borcea în urma unei șalupe a I.A.S. „Piscicola”-Călărăși, al cărei echipaj pescuia electric. „Nu-i pentru cine se pregătește”, rideau ei, adunînd prada argintie. Le lăsa gura apă cu gîndul la o ciorbă pescărească. Ia pește fript, pane, umplut, la proșap, la tavă, în saramură, conserve, cu maioneză... Le lăsa gura apă — nu alta!

Dar iată că vulpile-pescari au fost observate de pe șalupă. În toiul celor mai fierbinți visuri gastronomice,

— Trageți barca la mal — li s-a strigat.

Ce mai puteau face? Prinși cu... peștele-n sac, au fost nevoiți să acosteze. Constantin Miheuț a vrut să prindă barca și să o lege de șalupă, pentru a o preda gospodăriei. Vulpile își și făcuseră un plan de scăpare. Dacă strugurii sînt acri, dacă peștele furat trebuie înapoiat — și vislele pot fi bune la ceva.

Simion Lujanschi cu una, Ion Tămianu cu cealaltă. Una peste mină lui Constantin Miheuț, alta — în moalele capului. După care, pentru intimidare, au spart geamurile șalupei.

În ciuda unei fracturi la oasele minii și a unei leziuni la cap, planul de scăpare nu a reușit.

Înaintașa lor într-un „pescuit”, după cum bine se știe, se întîlnise apoi cu Moș Martin, pe care l-a mințit fără scrupule.

Vulpoilor din povestea noastră mai recentă nu li s-a mai dat însă prilejul, o bună bucată de vreme, să se întîlnească cu nimcni. Și uite așa, cu totul altfel decît în fabule, au fost și vulpile păcălîte.

RADU ATANASIU

CINE ESTE...

CONCURS

CUPON DE PARTICIPARE

Autorul fabulei pe care o publicăm alăturat s-a născut în anul 1810 la Tîrgoviște. Numele său a mai fost menționat de curînd în cadrul paginilor de satiră și umor.

„Cît îmi sînt de urite unele dobitoace,
„Cum lupii, urșii, lei, și alte citeva,
„Care cred despre sine că prețuiesc ceva!

„De se trag din neam mare.

„Asta e o întimplare:

„Și eu poate sînt nobil, dar s-o arăt nu-mi place.

„Oamenii spun adesea că-n țări civilizate

„Este egalitate.

„Toate iau o schimbare, și lumea se cioplește.

„Numai pe schimbăria nu ne mai părăsește.

„Căci pentru mine unul, fieștecine știe.

„C-o am de bucurie

„Cînd toată lighioana, măcar și cea mai proastă.

„Cîine sadea îmi zice, iar nu domnia-voastră”.

Așa vorbea deunăzi cu un bou oarecare

Samson, dulău de curte ce lătra foarte tare.

Cățelul Samurache, ce ședea la o parte

Ca simplu privitor

Auzind vorba lor,

Și că nu au mindrie, nici capricii deșarte,

S-apropie îndată

Să-și arate iubirea ce are pentru ei:

„Gîndirea voastră”, zise, „îmi pare minunată,

„Și simțămîntul vostru îl stimez, frații mei”.

— „Noi frații tăi?”, răspunse Samson plin de minie.

„Noi frații tăi, potaie?

„O să-ți dăm o bătaie

„Care s-o pomenești.

„Cunoști tu cine sîntem, și ți se cade ție,

„Lichea nerușinată, astfel să ne vorbești?”

— „Dar ziceați...” — „Și ce-ți pasă? Te-nțreb eu ce ziceam?”

„Adevărat vorbeam,

„Că nu iubesc mindria, și că urăsc pe lei.

„Că voru egalitate, dar nu pentru căței”.

Aceasta între noi adesea o vedem,

Și numai cu cei mari egalitate vrem.

...AUTORUL ?